

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 31. MARCA 1939.

ŠTEV. 29.

KAR TI ŠOLA NE DA...

LAGODNI, SLABOTNI METULJI

Danes bi mnogo mladih ljudi slasti življenja najraje použilo v enem samem silnem požirku. Značilno je, da taki mladostniki ne morejo čakati in da ne znajo zoreti. Tudi ne ostanejo pri delu, ki se ga lotijo. Njihova volja je kakor za sladkim medom vihrajoči metulj: z nerazsodno naglico hlasta zgolj za užitki življenja.

NAŠA ŠOLA NE USTVARJA OSEBNOSTI

Omenjena dejstva bi se precej omilila, če bi bila srednja šola bolj vzgojna in življenjska. Kajti skoro vse svoje prizadevanje položi v to, da mladega človeka natlači z znanjem, na dozorevanje njegovega značaja, njegove osebnosti, se pa ne ozira. Kaj pomaga golo poznanje dejstev in števil, če pa ni ustaljene osebnosti in prave zrelosti, ki edina daje vsej vednosti pravi smisel? Matura je kakor neka stiskalnica, ki hoče iztisniti iz človeka kar največ znanja. Ne pomeni pa meje, onkraj katere bi se dijak spoštljivo zazrl v svoje odgovornosti do življenja.

Danes šola ne zajame celega človeka — navsezadnje je pa ob njenem današnjem stanju prav, da ga ne zajame. Njegovo srčno vzgojo močno zanemarlja. V življenje pošilja neznačajne izobražence, okrnjena bitja; ne žlahtnih sadov, le trpke lesnike. Kar pa vendarle žlahtnega pride v življenje, je srkalo svoje moči iz drugačnih tal.

MLADINA BREZ ZVEZD, BREZ KRMARJA...

V tem je tragika velikega dela naše šolske mladine, da je preveč zanemarljena v dobi, ko

se zlahka pogrezne v nevarne blodnje in svojsko sanjavost; v dobi, ko divja v njej vihra strasti in nagonov, ob kateri se zamaje ves človek in vse kar je v njem: njegovi načrti in lepi pogoji, srčni mir in mlada sreča. Ta mladina nima vodnika, ki bi ustavil njeno zaletavanje iz skrajnosti v skrajnost, ustavil brezplodno iskanje in preprečil mladostno izživiljanje. Komaj slutimo, koliko dragocenih sil se s tem zapravi! Tako usahnejo najlepše možnosti, ki bi v moški dobi utegnile izzoreti v prelesto moč in ubrano polnost.

BOGASTVO KATOLIŠKE AKCIJE

Ob teh ugotovitvah se nam v prelepi luči razodeva poslanstvo Katoliške akcije, ko zbira in oblikuje mlade moči, ki bi se drugače le prečesto trošile v slepem tavanju in temnih zablodah. S svojo vzgojo dvigne mladega človeka nad ravan golega znanja in naučenosti in ustvarja v dijakovi osebnosti tisti zdravi temelj, na katerem prinaša učenje trajne in višje sadove. Pred ponesrečenimi mladostniki križami obvaruje dijaka tako, da ga njegovim močem primerno zaposli — kako so vendar pravi mladi ljudje željni dejanj —: sprejme ga v službo najvišjih nalog, kjer more v polni meri uresničiti najsvetlejšo mladostno ideale in se razviti v samostojno močno osebnost.

*

Kar ti današnja šola nikdar ne more dati, to ti v polnosti daje Katoliška akcija, najpotrebnejša in najpopolnejša vzgojna oblika modernega časa.

En sam benediktinski samostan je za znanost storil najbrž več, kakor obe angleški vseučilišči, Oxford in Cambridge skupaj.

Gibbons

Katoliška cerkev v Nemčiji

Mednarodna revija »Lettres de Rome« priobčuje v zadnji številki nekaj pisem iz Nemčije, ki nam v jasni luči kažejo tamkajšnje razmere. Oglejmo si nekoliko odstavkov iz teh pisem!

NEKI FANT PIŠE:

»Prisegel sem papežu: Ostal bom Cerkev zvest, pa če vsi drugi odpadejo. Prepričan sem, da nosi večina nemške katoliške mladine to prisego zapisano z gorečimi črkami v svojih srcih. Molite zame in za vso nemško mladino pri grobovih mučencev, da te prisega nikoli ne prelomimo.«

VAŠKI ŽUPNIK PA PRAVI:

»Kolikor se pač danes da presoditi, preganjanje še ni končano in bo prineslo ljudstvu še veliko gorja. Danes že tudi v podeželski šoli oznanjajo boj proti Cerkvi in zlasti proti duhovščini.

Po mnogih solah ne molijo več očenaša. Borba postaja čedalje hujša. Površni človek bi sodil, da iz dneva v dan izgubljamostojanke. Hvala Bogu, število katoličanov, ki so za svojo vero pripravljeni tudi umreti, ni danes nič manjše kot včasih. Upamo, da bo novi nauk propadel tudi sedaj. Morda bomo ravno zvesti kristjani tisti, ki bodo osvobodili ljudstvo iz obupnega položaja, v katerega je zapeljano.

Duhovščina ne sme kritizirati tega, kar se dogaja. Takoj bi nas obdolžili »političnega katolicizma« in odpeljali v koncentracijska taborišča. Dejansko je torej nemogoče poučevati sveto vero, četudi se hočemo omejiti zgolj na verske resnice. Hudo čutimo tesne sponse, ki dušijo Cerkev. Najtežje pa je gledati, kako odtujujejo Bogu mladino in kako splošna zmeda raste. Namesto božje službe samo šport in šport, ki ne vodi samo v brezverstvo, temveč v splošen нравni propad.«

MLAD FANT PIŠE:

»Zagotavljamo Vam, da med viharjem sicer veliko listja odpade. So pa tudi debla, ki se za nevihto ne zmenijo in kljub vsem nasilnim vetrovom in vrtincem ostanejo trdni ter ne omagajo.«

PODEŽELSKI DUHOVNIK:

»Mnogi danes odklanjajo večne dobrine iz človeških ozirov, a

tudi takih ni malo, ki bodo kljub vsemu ostali svoji veri zvesti. To leto bo gotovo važno; verjetno je, da bo zelo žalostno. Toda Odrešenikova obljuba ostane. In ta več velja kot vsi govori ljudi, tudi če jih spremljajo kriki in grožnje.«

DRUŽINSKI OČE:

»Sosednja vas je vsa protestantska. Nekdo med njimi mi je rekel: Preden sprejmemo »nemško vero«, bomo vsi postali katoličani. — Protestantje nas le slabopoznajo; ko bi nas bolje poznali, bi jih mnogo prišlo k nam. Mi pa hočemo ostati zvesti katoliški veri in sv. očetu. V ta namen smo pripravljeni žrtvovati vse, če bi bilo treba. Pripravljeni smo; nikoli ne bomo odnehali.

Dobri Bog more dopustiti, da vihar pride nad Cerkev; suhe veje bodo odpadle, ker niso več združene s Cerkvijo, ker so škodljive. Zdrave veje pa še naprej

poganjajo in z božjo pomočjo bodo spet nekoč zacvetele. Skupno pa molimo za mladino, ki jo danes tako napadajo! Tu more pomagati le Bog.«

PISMO IZ AVSTRIJE:

»Decembra lani so ljudske in farne javne knjižnice dobile odlok, da morajo takoj oddati vsa dela, ki niso strogo verske vsebine. Seznam knjig je bilo treba takoj poslati oblastem. Mnogo prepovedanih knjig je bilo tudi last zasebnikov. Ko so ti videli, da jim večina knjig ni več na razpolago, so zahtevali, da se jim takoj vrnejo. To da je navada kraja. A gospod, ki je vso stvar organiziral, je odvrnil, da »za take osebe ne velja lastninska pravica.«

*

Povsod, kamor pride škof, so cerkve nabito polne. Nравnost je med dijaki čisto kar heroična. So vedno složni, da tako lahko kljubujejo profesorjem »svetnega nazora« (nacističnega), ki jim hočejo vcepiti krive nauke.

DROBNE O SALAZARJU

Salazar, voditelj nove Portugalske, pravi sam o sebi: »Samo to nalogo imam, da naučim portugalski narod redno živeti.« Zato tudi sam zelo redno živi. Dela po petnajst ur na dan po premissljeno narejenem urniku.

*

Ob pol dveh kosi. A tudi pri kosilu ni sam. Natančno ob tri četrt na dve pride minister za notranje zadeve. V njegovi družbi konča kosilo. Nekoč so ga vprašali, zakaj prav med kosilom sprejema notranjega ministra. Nasmehnil se je in ironično odgovoril: »Ko pride notranji minister, sem imel že četrt ure miru. Tako sem dobro pripravljen, da potrpežljivo poslušam dolge žalostne litanije velevažnih krajevnih težav, tisoč stvari iz strašnih vprašanj, ki kot črni oblaki zakrivajo jasno nebo naših mest in vasi. Čeprav je gospod minister prijeten družabnik, je vendar to najbolj pusto delo celega dne. Zato previdno prihranim za to težavno nalogo najboljše minute, ki pridejo takole sredi obeda... Na mojo srečo je notranji minister čudovito točen in mi vedno pusti četrt ure politično-želodčne priprave. Drugače bi težko vzdržal toliko časa.«

Ob desetih večerja. Tedaj ima pri mizi drugega gosta. To je osemletna Micika Conceição. Kako je prišla v hišo predsednika vlade? Zgodba je preprosta. Salazarjeva gospodinja

ima sestro, ki je skrbela za revno deklko. Sestra oboli in kuharica vzame Miciko k sebi.

Nekoč sliši Salazar otroško kričanje v svoji hiši in bi rad videl otroka. Ko pride deklka pred predsednika, se ga je tako ustrašila, da ni mogla spregovoriti besede. Pa se je kmalu udomačila in hitro je poteklo štirinajst dni.

Nekoč je vesela Micika mahoma postala žalostna in ni marala več jesti.

»Kaj pa ti je?« jo vpraša Salazar. »Teta je ozdravela in me hoče vzeti s seboj. Jaz vas pa nočem zapustiti.« In dve debeli solzi se ji ulijeta po licih.

»Če ni nič drugega, potem nič ne jokaj!«

Tako je Micika ostala in obeta se ji lepa bodočnost. Salazar pa končuje svoje dnevno delo s tem, da posluša zvečer njeno branje, računanje in klepetanje.

*

Antonio Ferro, ki je popisal Salazarjevo življenje in delo, pripoveduje, kako sta se s predsednikom vozila po obljudenem delavskem okraju in kako je Salazar nehoti pokazal veliko skrb za portugalskega človeka. Kar naprej je namreč ukazoval šoferju: »Pazite na to ženo, ki ima otroka v naročju... da ne bo ste podrli tega starčka... ustavite avto, ustavite... pustite te otroke čez cesto!«

Z naših gimnazij

Mariborska klasična

KINO

Žalostno je videti, kako se pred vsako še tako slabo predstavo gnete polno gimnazijcev okrog blagajne v kinu in meče v judovski žepe težko prisluženi denar svojih staršev. Za veliko vstopnino pa jih film le zapeljuje in pohujšuje. Moralo bi se bolj paziti, kake predstave dijaki obiskujejo, kajti slabi filmi bodo zadušili seme, ki ga vzgojitelji sejejo v mlade duše.

NAŠI NASPROTNIKI

V višjih razredih se začnemo cepiti. Oni postajajo do nas nestrpni, oholi »hohštaperski«. Hvala Bogu, da jih ni mnogo! Seveda tem ni nič našega po volji, nad »Borci« in »Stražo« delajo kisle obraze, hlinavsko se zaletavajo v naše svetinje, pod krinko narodne misli in socialnega sožitja nas hočejo spraviti v svoj tabor, a mi smo budni in se jim ne damo zapeljati. Tudi z »Našo voljo« ne morejo nič opraviti. Le kdaj pa kdaj se plaho prikaže kaka zapoznela številka. Nekaj pa moramo pri njih ugotoviti, to je, da se marljivo uče, ne toliko šolske kot druge predmete, ki bi jim mogli biti v oporo. A vendar je vse njihovo prizadevanje brez uspeha, kajti dijaštvo se v ogromnem številu oklepa le naših vrst. Mi želimo tudi nasprotnikom, da bi spregledali in spoznali, kje je resnica.

ČASOPISI, KI JIH ČITAMO:

Podati moremo zaenkrat le bežen pregled. Največ naročnikov imajo Borci, tudi Mentor narača precej dijakov. Številni so, ki čitajo Dom in svet, Mladiko, Naš dom in Kres. Liberalni listi niso razširjeni, le majhna gruča narača Našo voljo, v nižjih razredih pa nekateri Razore. Potruditi se hočemo, da bomo tovariše kolikor mogoče navdušili za naše časopise. Dejanja pa pri nas skoro nihče ne čita.

RAZVESELJIVO DEJSTVO

Našli so se fantje, ki so z besedo in vzgledom začeli širiti evharistično misel med tovariši. Bog je njihovo prizadevanje blagoslovil. Skoro vsako nedeljo pristopi med šolsko službo božjo k sv. obhajilu okrog 50 dijakov. Ako prištevamo k tem še zavodarje in druge, jih vsako nedeljo z naše gimnazije pride k Gospodovi mizi okrog 250, torej ena tretjina. (Dnevno 150.) Mnogim starejšim ta navada zelo ugaja in jo hvaleži. Mi pa želimo to, da bi Jezus mnogo dijakov pritegnil k sebi.

Tovariši! Bežne obrise našega okolja in življenja smo vam podali. Upamo, da bomo kmalu imeli zopet kaj lepega poročati o naših uspehih. Sprejmite bratske pozdrave od mariborskih študentov in molite za nas, mi bomo za Vas!

I. drž. realna v Ljubljani

Nekateri dijaki se pa sploh za nič drugega več ne menijo kot za šport in film in se popolnoma predajo svojim strastem.

V tem pa spretno nastavlja svoje zanke komunizem. Polom svetovnega liberalizma mu v ta namen izvrstno služi. Marsikateri, ki se v tej zmedbi ne znajo orientirati, zapeljejo njihova preračunjena in opojna lažna gesla.

Okrožnica, ki jim jo je pred dvema letoma poslala Kominterni, jim narača, naj pošiljajo v boj neorganizirane, ki so se dali vplivati njih demagogiji. Pravi krivci se poskrijejo, nedolžni zapeljanci pa večkrat čitajo hude posledice. Res, da sedaj v svetu doživlja komunizem težke poraze in marsikje nima dosti pristašev, a ne varajmo se, njih jedra še vedno delajo. Na zunaj so se potuhnili, potihem pa rovarijo naprej in se igrajo z eksistencami. Prav v tem času so zopet dobili poziv za propagando po gimnazijah. Upamo, da na našem zavodu ne bodo več našli več toliko kalinov kot zadnja leta, dasi se vidno opaža njihova povečana aktivnost pri nas.

IZ UPRAVE MMB

Na razpolago imamo v celo platno vezane letnike MMB.

I. letnik stane za naročnike dijak 28 din, za nedijake pa 38 din. Drugi letnik (šol. l. 1937./38.) pa dobe letošnji naročniki po znižani ceni, če imajo že poravnano vso naročnino za letošnji III. letnik: dijak za 20 din, nedijaki za 27 din.

Če želi kdo imeti I. + II. letnik skupaj zvezana v 1 knjigo, mu tudi lahko postrežemo: za dijak 48 din, za nedijake 68 din; če pa ima naročnino za III. letnik poravnano, pa po znižani ceni dijak 40 din, ostali 57 din.

Kdor želi, naj naroči pri poverjeniku ali po pošti. Pošttnina za 1 letnik je 4 din, za dvojni pa 6 din.

SADOVI SOCIALISTIČNE ŠOLE V MEHIKI

Iz Mehike piše dober poznavalec tamkajšnjih razmer, sam Mehikaneec po roku:

Socialistična šola že žanje svoje uspehe. To spoznaš, če bereš dolge stolpce v dnevnem časopisu, ki piše o samih zločinih. L. 1937. je prišlo na vsakih 1.000.000 prebivalcev umorov in hudih zločinov:

v Angliji	4
v Nemčiji	14
v Italiji	20
v Zedinjenih državah	83
v Mehiki	437

Tega je kriva socialistična šola in država sama. Državna oblast namreč pušča »šund« in spolzkemu tisku popolno svobodo. Pri večjih šolah so nalašč zaradi številne mladine postavljene prodajalne za časopise. Nezrela in zapeljana mladina seveda hlasta po tako »poučnem čitivu«, ker hoče biti »zrela«.

Predsednik republike Cardenas pa izjavlja: »S kulturnim napredkom naše mladine sem zadovoljen.« (Excelsior 21. nov. 1938.) Ali ni malo čudna ta kultura?

Človeku se zdi, da bodo umori in ropi v prosvetljenem 20. stoletju kmalu postali največja kulturna dejanja.

ZNATI JE TREBA!

Kljub temu, da komunistična stranka v Rusiji nudi svojim članom izredne ugodnosti, so vendarle s članstvom združene resne nevarnosti. Velike težkoče ima stranka pri nastavljanju odgovornih uradnikov in funkcionarjev. Vsak se namreč boji strašne odgovornosti pred režimom, ki navadne prestopke kaznuje kar s streljanjem in s koncentracijskimi taborišči. Zato mnogi beže iz stranke. Ker pa nihče ne sme izstopiti iz stranke na lastno željo ali prošnjo, si morajo komunisti pomagati z zvijačo. En izhod iz tega zlega položaja je, da komunisti izgubijo člansko izkaznico; tako izgubo kaznujejo namreč z izključitvijo iz stranke.

Legitimacije se izgubljajo kar v masah ...!

PREROŠKE BESEDE

Kršćanstvo — to je njegova največja zasluga — je divjo bojevitost evropskih plemen ukrotilo, čeprav je ni moglo zatreti. Ko bi se kdaj križ zlomil, bi ta strašna divjost zopet izbruhnila ko plamen, ta blazna divjost, o kateri toliko čitamo v Homerju in v nordiških epih.

Naznanjale pa jo bodo filozofije, zakaj, kakor pred gromom in uničevanjem viharja zabliška strela, tako se pred dejanjem užge misel.

In kar bo prišlo tedaj, nasproti temu je bila francoska revolucija le otroška idila ...

Žid Heinrich — l. 1834.

Tom Playfair

»Kako to človeka jezi!« se huduje Mac Neff. »Še nikoli se nisem dal tako neumno zvoditi za nos.«

»Zelo lepa zgodba je to,« mrmra Cleary. »To se nam bodo krohotali.«

»Zmikastil ga bom, kdor se mi bo posmehoval!« rohni Mac-Coy.

»Jaz že slišim, kako se nam roga ta bedasti Fanning!«

»Bedasti Fanning!« je moral biti res nekaj posebnega, strašnega, kajti po tej pripombi je zavladala mučno tišina.

»Ali nam ta grozni smrkovec ne bo prišel kmalu odpret? Zdaj smo že eno uro tukaj... Ali nima nihče kake žice, da bi poskusili z njo odpreti vrata?«

Nov molk.

»Odprimo okna,« predlaga Arthur, »in zavpijmo prvemu bitju, ki se bo prikazalo, da nam pride na pomoč.«

»Nikar, za nič na svetu ne!« se zgrozi Ryan. »Saj se bomo še brez tega zelo osmešili. Če drugi zvedo, da smo tukaj, nas pridejo v procesiji reševati.«

»Toda do jutri pa tukaj ne moremo ostati! Jaz zlezem ven skozi okence nad vrati,« pravi Ziegler.

»Poskusi, mogoče je nepridiprav pustil ključ v ključavnici; potem smo rešeni. Ta paglavci je hujši kakor egiptovska šiba.«

Medtem je Ziegler sčel suknič.

»Pomagajte mi, da splezam k oknu.«

Šest rok se je dvignilo v pomoč ter krepko porinilo Zieglerja navzgor, celo prekrečko, kajti ta je šel po drugi strani veliko hitreje navzdol, kakor bi to sam hotel.

»Cepci!« je vpil od druge strani. »Ali mislite, da sem zavarovan zoper neznogode? ... Ključa ni.«

»Vderi vrata!« pravi Mac-Coy.

»Dobro, pojdite tam v stran!«

Sel je za nekaj korakov nazaj, se zaletel v trata ter istočasno pritisnil na kljuko. Naravno, vrata niso nudila nobenega odpora, in Ziegler je priletel kakor bomba v naročje začudenemu Clearyju, nakar sta se oba zvrnila po tleh. Drugi so seveda bušili v smeh.

»Vrata so odprta!« vpje Ziegler, ko pride do sape. »Vi vsi ste smešni, eden bolj od drugega. Vendar bi morali opaziti, da so vrata odprta!«

»Res je,« pravi Carmody. »In to si edino ti odkril! Ti imaš bodočnost!«

»Zelo duhovito!« odvrne Ziegler.

»Nihče se nima razloga jeziti,« zaključil Ryan. »Mi prezebamo že eno uro pred odprtimi vrati.«

Počasi in žalostno so odšli po stopnicah ter se skušali skriti drug za drugega.

Zgodovina pravi, da se jim to ni posrečilo.

Ko so prišli na igrišče, so se oddahnili: bilo je prazno. Sredi igrišča je bil samo pater Beakey, skrušen od teže grenkih misli. Zadrega njegovih učencev mu je sum še bolj potrdila.

»Priatelj, ujeli ste se, le odkritosrčnost vas more še rešiti.«

»Kaj pa naj bi sicer storili, pater?« pravi Carmody ter skuša rešiti položaj. »Bolje je priznati, bili smo neumni.«

»Ali je to vse vaše opravičilo?« vpraša prefekt začudeno.

»Oh... saj veste... bilo je smešno!« pravi Ryan, zmeraj bolj v zadregi.

»Kako? Smešno? Smešno? Vi se še šalite? Žalostno!«

»Prosim vas, ne jemljite stvar tako resno!« pravi spravljivo Cleary.

»Mi smo prepričani, da Playfair radi tega ne bo kaznovan.«

»Kaj? Ta mali hinavec je tudi zraven pri tej zadevi?«

»Saj je prav on naštudiral vso stvar!« je zaklical Carmody, začuden, kako da prefekt o tem ničesar ne ve. »Ta jih ima več za ušesi, kot vsa njegova divizija.«

»Res, stvar je resnejša, kakor sem mislil,« pravi z žalostnim glasom prefekt. »Fantje, to je zelo mučen trenutek zame, kaj takega ne bi pričakoval od vas.«

Obča zadrega je dosegla svoj višek. Nekateri so se skušali smejeti. Večina je gledala k tlom.

»Odkrito povem: mene to zelo žalosti.«

»Ne jemljite si tega k srcu, pater! Smejali se bodo z nas, pa to bomo že prenesli.«

»Smejali? Je mar to kaj smešnega?«

»Gotovo!« odvrne Ryan, prav tako presenečen kakor prefekt. »Ali mislite, da se bodo zaradi tega jokali? Mi sami se bomo najbolj smejali.«

»Dosti je tega!« pravi prefekt ogorčeno. »Jutri boste obžalovali te besede, ko boste spet pri pameti.«

(Dalje prihodnjič.)

TOČNOST PIJA XII.

Do smrti Pija XI. je kardinal Paccioli hodil redno vsak dan na sprehod k vili Borghese. Hitro se je pripeljal in izstopil v spremstvu svojega tajnika Rospignoni — oba sta bila oblečena v črne talarje — iz vatikanskega avtomobila št. 13. Prekoračil je grško stebrišče, katero kronata dva orla, točno ob 16. uri, ne ob 16.01 in tudi ne ob 15.59, in se z velikimi koraki povzpela v veliki drevored, kjer se je eno uro sprehajal. Za njim sta hodila dva italijanska detektiva, ki sta pazila na njegovo varnost, kardinal pa je z vso točnostjo in prijateljsko vljudnostjo pozdravljaval vrtnarje, ki so snemali pred njim svoje čepice.

Tako je korakal eno uro, naj si je bilo vreme kakršno koli, tudi v najbolj vročem poletju. Medtem ko si je dobri msgr. Rospignoni ves rdeč od tekanja brisal pot, ki mu je v curkih lila, je kardinal z istim korakom nadaljeval svoj sprehod hladnokrvno in suh... Točno ob 17. uri, ne ob 16.59 ne ob 17.01 je stopil nazaj v avto in se vrnil k svojim aktom.

ZA KAJ SE ZANIMA JAPONSKI DIJAK

Dnevnik »Japan Times« je poslal višješolcem mesta Kioto vprašalno polo, ki je obsegala zanimiva vprašanja. Pri anketi je sodelovalo nad tisoč dijakov, ki so takole odgovorili:

Gledališče in kino obiskuje redno 285 dijakov; 270 se jih zanima za glasbo; 160 jih ima radi lepo kuji; 135 je popotnikov in turistov; 117 plavačev; 104 najrajši igrajo tenis in 63 jih goji smučaje in drsanje.

419 je abstinentov, 316 nekadilcev, 83 pa rednih pivcev.

202 sta budista, 143 kristjanov (katoličanov in protestantov), nekaj jih pripada šintoizmu, v veliki večini so pa svobodomislec in ateisti. Precej žalostna slika!

Več kot polovica jih želi priti v trgovska podjetja in barke: 385 bi jih rado šlo v banke in 227 v trgovino. 28 jih misli postati uradnikov ali vojakov, 16 častnikov in samo 15 profesorjev, drugi so še neodločeni.

CENTRALA NEMSKE MLADINSKE KAT. ZVEZE UNIOENA

Skoraj istočasno je oblast zaplenila v Düsseldorfu vse naprave in zgradbe bivše katoliške mladinske zveze. Ta organizacija, ki je štela pred leti nad 400.000 članov (pri nas jih je imela orlovka organizacija okoli 15.000), je bila najmočnejša nemška telovadna zveza in znana daleč zunaj nemških mej. Zdaj je menda že vse izenačeno.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).